

På dessa grunder får jag vördsamt föreslå,
att Riksdagen må besluta att en skatt, motsvarande tullen
å råsocker, må åsättas allt inom landet tillverkad socker
af hvitbetor eller andra inhemska organiska ämnen.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Charles Dickson.

N:o 3.

*Af Herr Charles Dickson: Angående ändring af 6 och 8 §§ i gällande
Bevillningsstadga.*

Vid sednast förflutna riksdag ingaf jag, i hufvudsaklig syftning att be
reda lindring i kommunalskatten för mindre bemedlade personer, en motion om
sådan ändring i Bevillnings-förordningen, att ett skattefritt afdrag af 500 R:dr
borde ske från all inkomst af kapital och arbete. Bevillnings Utskottet, till
hvars handläggning motionen blef remitterad, ansåg sig, ehuru den icke under-
kände hvarken det principrigtiga uti förslaget eller dess önskvärda syftemål,
likväl icke kunna tillstyrka densamma, emedan man befarade att den inkomst,
som genom allmänna bevillningen var afsedd att till Statsverket inflyta, der-
igenom skulle på ett betänkligt sätt minskas. Då likväl behovet af en lindring
för personer med mindre årlig inkomst uti de kommunalskatter, som nu tryc-
ka dem, qvarstår i oförminskadt mått, anser jag mig manad att åter inkomma
med motion i samma syftning, men med sådan förändring uti den nu gällande
bevillningsprocenten, att någon minskning uti bevillningens totalbelopp icke är
att befara. Detta ändamål kan dock icke vinnas utan genom ett successivt
ökande af bevillningsprocenten för större årliga inkomster, eller med andra ord,
genom *progressiv beskattning*. För att härvid förekomma de starka språng i be-
skattningen, som skulle uppstå vid öfvergången från en kategori till en annan,
som nu är förhållandet, då en person för en årlig inkomst af 1,799 R:dr erläg-
ger 15 R:dr i bevillning, men för 1,800 R:dr inkomst, 18 R:dr, eller att en R:dr

ökad inkomst medförer en ökad skatt af 3 R:dr, samt afven för att utöfva rättvisa emot alla, erfordras att alla lindringar böra vara gällande för hvarje inkomst af kapital eller arbete, stor eller liten. För att kunna ernå det af mig åsyftade ändamål, en billig lindring uti skattetungan för mindre inkomster, föreslår jag först, att från hvarje inkomst, stor eller liten, af kapital och arbete, afdrages ett skattefritt belopp af 300 R:dr R:mt. Derefter borde, af all dylik inkomst, beloppet från 300 till 800 R:dr R:mt beläggas med en bevillning af $\frac{1}{2}$ procent, samt derefter, jemväl för all inkomst af kapital och arbete, 1 procents bevillning erläggas för beloppet från 800 till 4.000 R:dr R:mt. Sedan dessa afdrag skett från alla derutöfver belöpande inkomster af kapital och arbete, borde för det öfverskjutande beloppet betalas en bevillning af $1\frac{1}{2}$ procent. För att förtydliga detta, vill jag anföra några exempel. Enligt nu gällande Bevillningsförordning erlägges för en årlig inkomst af 700 R:dr en bevillning af 4 R:dr; af inkomsten äro 300 R:dr skattefria och för 400 betalas 1 procent. Enligt mitt förslag skulle för samma inkomst blott betalas 2 R:dr, eller åtnjutas samma skattefria afdrag som nu, och för återstoden erläggas $\frac{1}{2}$ procent. En årlig inkomst af 1,799 R:dr betalar nu i bevillning R:dr 14,99, hvaremot en tillökning i den årliga inkomsten af blott 1 R:dr medförer en ökad beskattning af 3 R:dr. Enligt mitt förslag skulle för en inkomst af 1,799 R:dr betalas R:dr 12,49, och för en inkomst af 1,800 R:dr, 12,50, eller jemt 1 öres högre skatt för 1 R:dr högre inkomst. För en inkomst af 4,000 R:dr, som nu i bevillning erlägger 40 R:dr, skulle, enligt detta förslag, betalas R:dr 34,50. För 5,000 R:dr inkomst, som nu betalar en bevillning af 50 R:dr, skulle enligt mitt förslag erläggas R:dr 49,50, hvaraf 300 R:dr skattefria; för 500 R:dr, $\frac{1}{2}$ procent = 2,50; för 3,200 R:dr, 1 procent = 32 R:dr; och för 1,000 R:dr $1\frac{1}{2}$ procent = 15 R:dr, tillsamman 49,50. För alla inkomster öfver 5,100 R:dr blefve bevillningen, enligt mitt förslag, högre än nu, och för större årliga inkomster blefve stegringen icke obetydlig. Således skulle för en årsinkomst af 25,000 R:dr, som nu i bevillning erlägger 250 R:dr, hädaneftter betalas R:dr 349,50.

Man kan möjligen anmärka, att den lindring uti bevillningen som, enligt detta förslag, skulle komma alla inkomster under 5,000 R:dr till godo, icke är så betydlig att den skulle kunna rättfärdiga ett beslut om progressiv beskattning. Man bör dock härvidlag betänka, att det är bevillningssumman som ligger till grund för kommunalskatten, och då denna oftast belöper sig till 3 à 4 gånger bevillningen, så skulle lindringen i utgörande af denna skatt, som för mindre bemedlade personer kännes mycket tryckande, i väsentlig mån befordras, och detta är hufvudsakliga afsigten med denna motion. Derjemte ega vi ju redan, genom stadgandet uti bevillningsförordningen af ett skattefritt afdrag af 300 R:dr för alla inkomster af kapital och arbete som icke uppgå till 1,800 R:dr, en progressiv beskattning; förslaget innebär således icke någon ny princip, det är

blott en på billighet grundad ytterligare tillämpning af ett förhållande som redan existerar. Att jag bestämdt gränssorna för de olika procentsatserna till respective 800 och 4,000 R:dr har sin naturliga grund uti föreskrifterna i 9, 14 och 19 §§ af nu gällande Riksdags-ordning rörande valrätt och valbarhet till Första och Andra Kammaren, och torde någon vidare motivering för detta stadgande icke vara erforderlig.

På grund af det nu anförda får jag föreslå,

att Riksdagen ville, med ändring af 6 och 8 §§ i nu gällande Bevillnings-förordning, besluta,

att ett skattefritt afdrag af 300 R:dr sker för alla inkomster af kapital och arbete samt att för öfverskottet erlägges bevillning å $\frac{1}{2}$ procent för beloppet mellan 300 och 800 R:dr; å 1 procent för beloppet mellan 800 och 4,000 R:dr och för belopp öfver 4,000 betalas i bevillning $1\frac{1}{2}$ procent.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Charles Dickson.

N:o 4.

Af Herr Reuterswärd, Patrik Oscar: Angående revision af Kongl. Förordningen om Fattigvården i riket af den 13 Juli 1853, samt Kongl. Stadgan angående försvarslösa och till allmänt arbete förfallna personer af den 29 Maj 1846.

Pauperismens rätta behandling lärer få anses såsom ett mer eller mindre olöst problem i det civiliserade samhället och utgör måhända nutidens viktigaste sociala fråga.

Lagstiftningen har väl i de särskilde staterna sökt att genom vissa bestämmelser ordna fattigvården och hämma lösdrifveriet; men hvarest finner